

γούδι του, ή ζωή μ'ας φαίνεται κρύα και άχαρη. Αυτός ήταν ή μοναδική μας χαρά... Αφήστε τον ελεύθερο!...
Ο δούξ θύμωσε με την άξιοσι αυτή του συγκεντρωμένου πλήθους.

— Αυτό που κάνετε τώρα, φώναξε από τον έξωστη του παλατιού του, είναι άνταρσία. Διαλυθήτε άμέσως, γιατί θα διατάξω τους στρατιώτες μου να σ'ας έπιτεθούν!

— Δέν φεύγουμε, αν δέν μ'ας δώσετε τόν τραγουδιστή!
Ο δούξ έγινε έξω φρενών. Τολμούσανε, λοιπόν, τώρα οι ύπηκοοί του να τόν άψηφούν έξ αιτίας ενός άλήτη, ενός άτσιγγανού;... Η προσβολή που του έκαναν δέν μπορούσε να μείνη άτιμώρητη! Θα τούς έδινε τó μάθημα που τούς χρειαζότανε!...

Και διάταξε τούς στρατιώτες του να έπιτεθούν με τά όπλα τους κατά του πλήθους...

...Ύστερ' από λίγο, ή μεγάλη πλατεία τών άνακτόρων είχε μεταβληθή σε πεδίο σφαγής. Οι στρατιώτες έσφαζαν άλύπητα όποιον έβλεπαν μπροστά τους. Τά πτώματα είχαν γεμίσει τόν τόπο και μιά λίμνη αίματος άπλωνόταν παντού. Και πάνω από τά βογγητά, τις κατάρες και τά σπαραχτικά ξεφωνητά τών θυμάτων άκουγότανε, πάντα γαλήνιο και άτάραχο, τó τραγοῦδι, τó θείο τραγοῦδι του άτσιγγανού...

Όταν δέν έμεινε οὔτ' ένας ζωντανός, ό δούξ έδωσε διαταγή στους στρατιώτες του να πάνε ν' άποκεφαλίσουν και τόν τραγουδιστή, στο κελλί του... Μά ό άτσιγγανός είχε γίνει άφαντος. Χάθηκε, χωρίς να ξέρη κανείς πώς...

Τήν έπομένη, ό έπίσκοπος του Νανσύ τριγυρνούσε άνάμεσα στα πτώματα, συνοδευόμενος από μερικούς καλόγερους. "Ηθελαν να καταγράψουν τούς νεκρούς, πριν τούς θάψουν.

Ξαφνικά, ό έπίσκοπος είδε τόν άτσιγγανό να κάθεται πάνω σ' ένα ζευγάρι, άγκαλιασμένο και στον θάνατο, και να γελά δυνατά ενώ κεθρεφτιζότανε φιλάρεσκα σε μιά λίμνη αίματος!...

Και τότε, τότε μονάχα ό έπίσκοπος κατάλαβε ότι ό μυστηριώδης εκείνος άτσιγγανός ήταν ό "Ερως, ό "Ερως που τραγουδά στα δάση για να παρηγορή τούς φτωχούς και τούς δυστυχημένους, που σωπαίνει όταν τόν κλείνουν στα παλάτια, που καθρεφτίζεται μέσα στον θάνατο, που δέν άγαπά παρά μονάχα τόν έαυτό του, άδιαφορώντας για τά έύματα που δημιουργεί τó τραγοῦδι του — ό "Ερως ό ελεύθερος και άγριος, ό "Ερως ό αιώνιος, ό "Ερως ό τύραννος και λυτρωτής!...

JEAN LORRAIN

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΡΜΑΝΔΟΥ

Κάποτε δύο Γασκῶνοι ξεκίνησαν από τó χωριό τους να πάνε σε μιά μακρινή έκκλησία. Στο δρόμο που πηγαίναν αντίμωσαν κάποιον Νορμανδό, που ταξίδευε για τó ίδιο μέσο κι' έβαλαν σ' ένα σακκοῦλι κ' οι τρεις μαζί τά τρόφιμά τους. Αλλά ύστερα από δυό μέρες δέν τούς είχα άπομείνει άλλο τίποτα σ' άδειανό σακκοῦλι παρά λίγο λεῦρι και βούτυρο, με τó όποιο έφτιασαν ένα γλύκισμα.

— Πρέπει καθέννας μας να πάρη τó μερίδιό του, είπε χαμηλόφωνα ό ένας Γασκῶνος. Αλλά έπειδή αν τó κόψουμε σε τρία, δέν θα πάρουμε τίποτα, έχω τή γνώμη πώς πρέπει να τó φάη ένας από μ'ας άκέραιο. "Ας ξαπλωθούμε άπόψε κ' οι τρεις μας, ως κοιμηθούμε κι' όποιος δῆ τó καλύτερο όνειρο στον ύπνο του θα πάρη τó μικρό αυτό γλύκισμα.

Αυτή τήν πρότασι τήν δεχτήκαν κ' οι άλλοι δυό σύντροφοί του και ξαπλωσαν να κοιμηθούν. Οι δυό Γασκῶνοι ήσαν τόσο πολύ κουρασμένοι, που άμέσως άποκοιμήθηκαν. Τότε ό Νορμανδός σηκώθηκε άνάλαφρα, έφαγε τó γλύκισμα και ξανάπεσε να κοιμηθῆ.

Όστόσο ό ένας Γασκῶνος ξύπνησε και φώναξε τούς δυό συντρόφους του.

— Φίλοι μου, τούς λέει, άκούστε τ' όνειρό μου: Είδα πώς με πήγανε δυό διαβόλοι στην Κόλασι και με κρέμασαν πάνω από μιά άβυσσο, όπου βασανίζόντουσαν οι κολασμένοι...

— Κι' εγώ, τόν διέκοψε ό άλλος, όνειρεύτηκα πώς οι άρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ με σηκωσαν στα φτερά τους, άνοιξαν τόν Παράδεισο και μ' έφεραν στο θρόνο του Θεού. Ο Νορμανδός εκείνη τή στιγμή έκανε πώς κοιμότανε βαθεία κ' οι Γασκῶνοι πήγαν να τόν έυπνήσουν.

— Σήκω κι' έσύ, και πές μας τ' όνειρό σου, του είπαν.
— Τ' όνειρό μου! Είπε αλήθεια πολύ νόστιμο, είπε εκείνος, κι' άμα σ'ας τó πω θα γελάσετε με τήν καρδιά σας. Είδα πώς ό ένας σας πήγε στον Παράδεισο, ό άλλος στην Κόλασι και νόμισα πώς είχατε φύγει για πάντα. Σηκώθηκα λοιπόν κι' έφαγα τó γλύκισμα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ...

Σκόρπια τά φυλλα κύλισαν και πέσανε μπροστα μου
ρύλλα από ρόδο κόκκινο μά δίχως μυρωδιά
εφύλλισαν και πέσανε άπάνω στην ποδιά μου
και θύμισες μοῦρθαν στο νοῦ, και πόνος στην καρδιά.

Δυμάσαι που έστάθηκες γονατιστός σιμά μου;
Μικρός έσύ, μικρή εγώ, κ' οι δυό μικρά παιδιά)
και τó λουλουδι έπλεξες μαζί με τά μαλλιά μου,
άφου τρελλά τó φίλησες. Γι' άξέχαστη θραδυά!

Μου είπες πώς θα μ' άγαπάς, βδομάδες, μήνες, χρόνια,
αιώνες, δίχως τελειωμό θα μ' έχης σαν τó φῶς σου
και μέσ' στην δόξα τήν τρελλή, και μέσ' στην καταφρόνια
θά ειμαι μόνη σου χαρά, και τής ζωής σκοπός σου.

Τώρα τó ρόδο έσθυσε, είνε νεκρό πειά χάμου
τó μόνο που μ' άπόμεινε σαν πηγες σ' άλλη χώρα.
Γιά λόγια που έπες άνηχούν πάντα μέσα σ' αυτιά μου
κι' όμως έσύ μου έφυγες. Ποῦσαι, καλέ μου, τώρα;
Ε. Ε.

Π Ο Ι Ο Σ ;

Σβύνει τó δειλι ή νύχτα τώρα
τά μαῦρα άπλώνει της φτερά
σκορπώντας κρέπια γκριζερά
μέσ' τή θλιμμένη τούτην ώρα.

Σβύνει κ' ή κάθε μου έλπίδο
για μιά άγάπη μου φτωχή
στη λυπημένη μου ψυχή
σκοτός βαθύ, καμμιά άχτίδα,

Και τρεμοσβύνουνε τ' άστέρια
έκει στον οῦρανό ψηλά
άργοπεθαίνουν σιωπηλά
παληάς άγάπης νεκροκέρια

Θά φτάση όμως ήλιου χαδι
να ξαναφέρη φῶς, χαρά.
Μ' άπ' τήν ψυχή μου, συμφορά,
"Αχ! ποιός θα διώξη τó σκοτάδι;

ΥΣΤΕΡΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Είχαμε πάρει άμίλητοι τó δρόμο προς τά έλάτια,
Βαδίζαμε χειροπιαστά μέσ' στα πλεχτά κλαδιά
άλλοῦ πλατεία ξανοιχτωσιά κι' άλλου ήσαν μονοπάτια.
Και μέσα μας — τó νοιώθαμε — πώς έκλαιγε ή καρδιά

Πόση ζωή τριγύρω μας!... Και μεις άρρωστημένο
σταθήκαμε. Η κούρασι του δρόμου του ύστερνου
μ'ας έκοβε τά γόνατα. Μά πέρα σα χαμένη
σε καταχνιά, ξεπρόβαλε ή ράχι του θουνοῦ...

Πήραμε πάλι άμίλητοι τó δρόμο προς τά έλάτια.
Τ' Απριλοφέγγαρο έστρωνε τ' άσημι του στη γῆ.
Βαδίζαμε και βλέπαμε του όρίζοντα τά πλατεία
κι' άφουγκραζόμασταν μακρὰ του δάσου τή θουή.
Κομοτινή

ΓΕΩΡ. Α. ΑΘΑΝΑΣΙΔΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Η μοίρα ό,τι σοῦγραψε να τó ξεγράψη μη ζητάς...
Τους πόνους της θα τούς γευτής σαν έρθη τους ή ώρα,
Τήν ευτυχία σου μάταια πάντα θ' άναζητάς
Κι' όλη ή ζωή σου θα διαβῆ μέσα σε μι' άγρια μόρα!

Γά χείλη κι' αν γελάσουνε κι' αν λαχταρήση ή καρδιά
Σε μιά στιγμή άναγάλλιασης, μέσα στοῦ όνειρου τ' άστρ.
Ο μαῦρος θ'άνε πρόλογος μιάς σου σελίδας τραγικιάς
Που έτοιμάζει σου άπονα ή μοίρα ή ξεγελάστρα!

Γέτοια ή ζωή σου θα περνά κι' αυτή ή ώρα σου ή στερνή
θα σ' εύρη μέσα σε σκληρούς πόνους τριγυρισμένο!
"Ω μη ζητήσης τή χαρά, τά δάκρυα, ή πλήξες κ' οι καῦμο
θα σ' έχουν ως τόν τάφο σου συντρόφι άγαπημένο...

Πειραιεύς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ